

[Thoft]

»De penge, der allerede er betalt, og de penge, der er stillet i udsigt, og som har fået det, man kalder autorisation, er ikke afgørende for os; det afgørende er at få stoppet fremtidige bevillinger.«

Ja vel, det er vi enige i. Vi ville egentlig gerne, om vi kunne kræve de 52 mill. kr. tilbage, som vi allerede har betalt. Det ville være rart, men det er ikke det, der er vores ærinde i dag. Vores ærinde i dag er at få stoppet de fremtidige bevillinger til atomvåben.

Den samme dag sagde hr. Anker Jørgensen (Folketingstidende 1982-83, sp. 2907):

»Det afgørende for socialdemokratiet er, at det nu besluttes, at Danmark ikke må sige ja til yderligere såkaldte autorisationer til den del af infrastrukturprogrammet, der vedrører atomopbygningen.«

Det er klar besked. De penge, der vedrører atomopbygningen, skal stoppes. Vi spurgte så forsvarsministeren, om det, der var sket, så også stoppede bevillingerne, opbygningen af de gamle atomvåben. Vi får så at vide, at det berøres sandelig ikke af dagsordenen, som vi vedtog i foråret.

Jeg vil godt til sidst igen fra Folketingstidende 1982-83, sp. 2918, citere hr. Lasse Budtz, som siger:

»Den mest fundamentale ting for socialdemokratiet i denne sag er at få fastslået, at vi ikke vil være med til at bevilge fem flade øre mere end de 26 mill. kr., der har været så stærkt omtalt.«

Socialdemokratiet er altså med til at bevilge ganske meget mere – 10 mill. kr. det ene år – end fem flade øre.

Vi vedtog den 10. maj 1984, at vi skulle stoppe pengene til de nye atomvåben. En logisk konsekvens af denne beslutning måtte være, at vi også stoppede pengene til de gamle atomvåben. Vi interesserer os ikke for fortiden, det vil jeg gerne understrege, men vi interesserer os for, at disse beløb standses nu og her, så forsvarsministeren ikke får lov til at give yderligere autorisation.

Hr. Houe fra det konservative folkeparti sagde, at vi havde påtaget os vidt forskellige forpligtelser gennem NATO, også forpligtelser til infrastrukturprogrammet, hvorefter hr. Houe talte om terrorisme. Er det mon infrastrukturbidraget til de tyrkiske terrorister, de tyrkiske generaler og den tyrkiske regering,

hr. Houe mente, eller hvad er det for nogle terrorister, hr. Houe talte om?

Hr. Sønderby fra venstre præciserede, at SFs og VS' forslag ikke er nogen ny sag. Jo, det er en ny sag. Det er ikke korrekt, når hr. Sønderby siger, at vi har diskuteret det tidligere. Vi har ikke diskuteret bidragene til de gamle atomvåben, for vi har ikke vidst, at der blev givet sådanne danske bidrag. Det har aldrig nogen sinde været nævnt i folketinget.

Endelig kritiserede hr. Sønderby fra venstre, at SF – og han glemte nok VS i den sammenhæng, det bør han huske – gerne vil stå alene som den store fredselskende og den store fredsforvarer. Nej, det vil vi ikke. Men det kan da ikke undgås, at folk må få det indtryk, at vi er de eneste sammen med de radikale, der er nogenlunde konsekvente i denne sammenhæng. Når den konservative ordfører i den forrige debat kunne sige, at det kunne godt tænkes, at Danmark kunne anvende kemiske krigsmidler som gengældelse til trods for en soleklar folkeretlig forpligtelse til ikke at gøre det, når ministeren ikke vil stoppe øvelser i kemisk krig, når socialdemokratiet ikke vil foretage noget som helst konkret skridt, kunne det da godt være, at folk fik den opfattelse, at vi var de eneste, der vil gøre noget ved det.

Vi er selvfølgelig ikke de eneste fredselskende, for langt ind i de borgerlige partier og langt ind i socialdemokratiet findes der tilhængere af en langt mere markant fredspolitik end den, Danmark fører. Disse menneskers særlige indsats er afgørende for det arbejde, vi er i stand til at udforme her. Jeg vil godt til de menige socialdemokrater sige, at de arbejder for lidt i øjeblikket. Kustoderne har for megen magt, men jeg håber, at de vil stramme sig an og gøre en indsats for at ændre den socialdemokratiske politik, for deres repræsentanter på tinge gør i hvert fald ikke meget ved tingene for tiden.

Infrastrukturbidraget er jo på mange måder den onde i denne debat. Det er så uigenemsigtigt, at ingen levende sjæl i realiteten har check på, hvad der foregår. Jeg vil nævne et eksempel: for nylig ansøgte ministeren om penge i finansudvalget for 4 års programmet 1980-1984, men ministeren havde allerede i sommeren 1983 autoriseret brugen af pengene. De er formentlig også tæt ved at være brugt, da finansudvalget for 14 dage